

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

Studenten naar den vreemde
ontwikkelingssamenwerking met USOS

Hervormen, die kieswet!
Columns alom!
Puzzel en cultuur!

nummer 7
december 2002
jaargang 2

Voila, hier is 'ie dan! Ons zevende nummer sinds de oprichting van *dwars*.
• Om *Schamper* te evenaren, zullen we toch nog enkele jaartjes moeten doorgaan, aangezien dit Genst studentenblad onlangs hun 400ste nummer hebben gevierd. • We komen er wel... positief denken... • Minder positief is het feit dat de persdienst van de UA het bestaan van *dwars* niet erkent of onbewust is vergeten. Door deze quasi onvergeeflijke fout, misten we een kans om eeuwige roem te verwerven in het magazine Knack. • In een Groningse uniebib (Nederland) heeft men een systeem ontwikkeld voor studenten en proffen die te laat hun boeken terugbrengen. Moederlief wordt gewaarschuwd en het is haar taak om haar kroost opnieuw op het rechte pad te brengen. • Maar hoe zit het dan met Ron Fitch? • Deze 92-jarige Australiër heeft net zijn universitaire ingenieursdoctoraalstudie behaald. Ik denk niet

dat de bibliotheek zijn mamma nog kan bereiken. • Wie zoekt nog een droomstudentenjob? • Ga dan eens kijken op <http://www.condomi.co.uk>. Dit Britse condoombedrijf zoekt testpersonen. Het is de bedoeling dat je heel hun gamma uittest en na elke 'proefrit' een genotsformulier invult. En je wordt er nog voor betaald ook! Carpe diem... • Het Antwerpse stadsbestuur wil haar culinaire aanbod uitbreiden. Burgemeester Détiège en fractieleider Patrick Janssens steunen een frietkotvriendelijk beleid en willen meer plaats en respect voor het Antwerpse frietkot. Het verhoogt het veiligheidsgevoel, kan dienen als sociale ontmoetingsplaats en de toeristen kunnen verwend worden met een culinair hoogstandje. • Tja, wat kunnen we hier op zeggen. • Misschien zouden ze zich beter enigszins zorgen maken over de omgekeerde frietzakjes die het dak van het nieuwe justitiepaleis moeten gaan vormen. •

Deze 'vlinderdaken' en de complexe glaspartijen zouden de kostprijs van het gebouw zomaar eventjes met vijftig procent de hoogte injagen... • Laten we er maar eentje op drinken. • Een ZamZam of zo. • Deze net op de markt gebrachte Islamitische cola moet weerwerk bieden tegen de mastodont Coca Cola en zou al veel succes kennen (maar dat kan nu ook weer niet zo moeilijk zijn in deze tijden). • En zoals gewoonlijk sluit ik af met mijn gebruikelijke raad aan alle studenten van onze mooie unief. • Als jullie moesten kiezen tussen studeren en feesten, wat zou het dan worden? Voor degenen die de laatste optie het aantrekkelijkst vinden, heeft het Britse bedrijf 'Saxon Insurance' de geschikte oplossing. Zij bieden de buisverzekering aan. Studenten die niet slagen in hun jaar, krijgen hun inschrijvingsgeld terugbetaald. Het kan van pas komen...

(mb)

Inhoud van dit nummer

- 2 SMS & colofon
- 3 Een woordje
- 3-7 Onze USOS-studenten
- 8 Relaxeren & Open Uniefs
- 9 Erasmusje & Eén-twee-drie
- 10-11 Petroleum-Zuid
- 12 Column randstad-02
- 13-16 Politiekjes: kieswethervorming
- 17 Al wie niet weg is...
- 18 Puzzelplezier
- 19 De andere studentenpers
- 19 Cultuurstrookjes
- 20 Achterflap: ons lokaal

Colofon *dwars*

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

Het verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen RUCA, UFSIA en UIA.

Huidige oplage: 3.500 exemplaren.

V.U.: Jan Adriaenssens, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen.

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo.

Hoofredactie: Jan Adriaenssens.

Eindredactie: Kristof De Pooter, Matthias Debruyne, Kris Hammeuw, Ewald Peters, Veerle Van Poucke.

Redactie: Michèle Blockhuys, Bart Braem, Ann Franssen, Katleen Jaspers, Els Lenaerts, Thomas Vanhees, Tomas Verachtert, en Valérie Wechuysen.

Vormgeving: Jan Adriaenssens.

Fotografie: AMOZ en Kelly Dorekens.

Puzzelredactie: Raf Bocklandt.

Foto voorpagina: Kelly Dorekens.

Werkten mee aan dit nummer:

Freddy Schallenberg.

Reporters gezocht

Inderdaad, de *dwars*-redactie is nog steeds op zoek naar extra krachten. Stuur ons een berichtje op dwars@ua.ac.be.

Medewerkers kunnen we op alle gebied gebruiken: gastschrijvers, illustratoren, boeiende mensen, fotografen, personen met een mening, rasschrijvers,...

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Jaarabonnement per post:
10 euro (studenten), 15 euro (anderen)

Redactielokaal en correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

dwars@ua.ac.be
<http://www.ua.ac.be/dwars/>

Onderwijs is de kern van de opvoeding. Ik kan het niet nalaten om dit herhaaldelijk en nadrukkelijk uit te schreeuwen. *Onderwijs is belangrijk!* Het lijkt misschien alsof ik met die mededeling een doelgerichte aanval op minister van onderwijs Marleen Vanderpoorten aan het inzetten ben. Niets is minder waar; ik heb belangrijker dingen aan te halen in deze twee kolommen.

Afgezien van de vele grappen die er met ons Vlaams onderwijs worden uitgehaald, mogen we niet klagen. Onze opleidingen zijn nog steeds ongelooflijk democratisch en kwaliteitsvol, vergeleken met de rest van de wereld. Eén van de redenen waarom die wereld voor de zoveelste keer stevig in brand staat, is het gebrek aan degelijk onderwijs. Om het met een stuk uit de beginselverklaring van de UNESCO te zeggen: “[*The Governments declare*] *That ignorance of each other's ways and lives has been a common cause, throughout the history of mankind, of that suspicion and mistrust between the peoples of the world through which their differences have all too often broken into war.*”

Volgens mij verloopt de beste manier van ontwikkelingssamenwerking via het onderwijs. In Antwerpen neemt de organisatie USOS deze taak op haar schouders. Ze wil studenten en personeel van de universiteit aanmoedigen om met de Derde Wereld bezig te zijn. Eén van de manieren waarop dat gebeurt,

is via inleefreizen. In het hoofdartikel van deze *dwars* laten we vier jongeren aan het woord. Ze komen net terug uit Nicaragua en India.

Allemaal goed en wel dat onze jeugd die prachtige kansen krijgt. Hoe zit het met de jongeren uit de Derde Wereld? Hoe kan men hen een opleiding geven, als het land waarin ze wonen geen enkele onderwijs traditie heeft? Door ter plekke mensen op te leiden. Dat is een van de kerngedachten achter de *Eigen Initiatieven* van de VLIR. Het zijn samenwerkingsverbanden van maximaal vijf jaar

tussen universiteiten in Vlaanderen en in ontwikkelingslanden. Klinkt prachtig, en dat is het in essentie ook. Maar de enorme bureaucratie die achter zo'n aanvraag schuilgaat, is wraakroepend! Op de afdelingen Internationale Relaties van onze universiteit noemt men het in de wandelgangen 'ontmoedigingsmanoeuvres'. Waar dat goed voor is? Tja.

Tien jaar geleden was Erasmus een grote uitdaging voor een student: het verkennen van Europa werd gemakkelijker. Nu ligt de wereld aan onze voeten, en de mogelijkheden worden geboden haar te betreden. Leef vandaag, en laat zo'n kans niet liggen! Want onderwijs is belangrijk, ook het uwe.

Jan Adriaenssens

<http://www.ua.ac.be/usos/>

<http://www.vlir.be/os/oproep/ein/ein.htm>

Met USOS als student naar de derde wereld...

“Ik denk niet dat het mogelijk is om daar enigszins voorbereid op te worden.”

De voorbije zomervakantie zijn een aantal studenten van de UA met Usos op inleefreis naar Nicaragua of India gegaan, een belevenis die de deelnemers vast en zeker nog lang zal bijblijven. Vier van hen, Jan Decler uit tweede kan. Sociologie en studentenpastor Heidi Cobbaert, die een reis naar Nicaragua achter de rug hebben en Peter Pétré en Fiona Kelly, beiden uit tweede kan. Germaanse, die naar India zijn gegaan, stonden ons te woord over Usos, hun reiservaringen en ontwikkelingsproblematiek in het algemeen.

(foto kd)

DWARS *Usos, wat is dat eigenlijk?*

HEIDI De afkorting Usos staat voor universitaire stichting voor ontwikkelings-samenwerking. We zijn in 1985 opgericht, op vraag van de studenten zelf, om iets rond ontwikkelingsproblematiek te doen. Het was de bedoeling om studenten te sensibiliseren en ze een andere kijk op de wereld te geven.

De werking van Usos steunt op drie pijlers. Een eerste pijler zijn de inleefreizen, de exposures, in landen waar professoren van de UFSIA onderzoek deden. Het eerste land waar we naartoe gingen was India. In 1989 kwam daar Nicaragua bij, en nog wat later Kongo. Wegens de instabiele politieke situatie in Kongo werd besloten om naar Kameroen te gaan. Er komt misschien een vierde exposure-land, Turkije. Er wonen hier veel Turkse migranten en we zouden graag de vluchtelingenproblematiek betrekken bij Usos.

Een tweede pijler is de hulp aan onderzoekers uit ontwikkelingslanden om onderzoek in België te doen.

Een derde aspect van de werking van Usos, is dat we thesisstudenten die een eindverhandeling over een thema dat met de derde wereld te maken heeft schrijven de kans geven om in de landen waar we contacten hebben (Nicaragua, Kameroen, India en Turkije) stage te lopen.

Dit jaar komt daar nog iets volledig nieuws bij: voor de eerste keer komen er mensen uit het zuiden, uit Nicaragua meer bepaald, op exposure in België.

Verder hebben we nog een bijzonder

Op weg naar school in Nicaragua.

(eigen foto)

actieve studentenwerking: een aantal geëngageerde studenten houden een brede waaier van activiteiten op de drie campussen van de UA, om de stem van het zuiden hier te laten horen en om de studenten te tonen dat er ook nog iets bestaat buiten Antwerpen.

DWARS *Wat heeft jullie gemotiveerd om je bij Usos aan te sluiten?*

PETER Bij mij is dat veeleer toevallig gekomen. Er waren nog niet genoeg kandidaten voor de exposures en ze hebben me toen gevraagd of ik niet mee wilde gaan. Ik had toen zoiets van: "Why not?" want ik zag er een unieke kans in. India sprak me erg aan en ik wilde ook wel

eens geconfronteerd worden met de realiteit in een ontwikkelingsland. Ik vind dat je veel kunt leren van en over

jezelf. Het is een confrontatie met het feit dat vele dingen waarvan wij hier denken dat ze vanzelfsprekend zijn, eigenlijk enorm cultuurgebonden zijn. Ergens had ik ook wel gehoopt dat dat zou gebeuren, dat was ook een van mijn motivaties om

Een typische woonkamer in Nicaragua.

(eigen foto)

met Usos mee te gaan.

JAN Ik ben vroeger al naar Nicaragua geweest en ik vond dat een heel boeiende ervaring. Ook wilde ik studenten meer bewust maken van het feit dat de wereld groter is dan de UA. Ik vind het typische studentenleven wel leuk, maar voor mij bestaat er toch wel net iets meer dan vaten en TD's op de wereld.

FIONA Ik was vooral wegens die bewustmaking in Usos geïnteresseerd. Tijdens de voorbereiding op de reis kregen we niet alleen informatie over het land dat we zouden bezoeken. We leerden ook een aantal fundamentele zaken voor het leven, we leerden om op een andere manier naar de wereld te kijken.

Onmogelijk voor te bereiden

DWARS *Werden jullie voorbereid op die reis?*

PETER Zeker. Het is veel interessanter om met een zekere voorkennis naar zo'n land te vertrekken. Er zijn dingen die je anders niet opmerkt.

JAN Tijdens de voorbereiding wordt echt

gewezen waar je op moet letten. Het is tenslotte toch ook door je onder te dompelen in een andere cultuur dat je je eigen cultuur leert waarderen. Je leert jezelf ook door en door kennen, en daar werd je ook op voorbereid.

DWARS *Hoe waren de eerste indrukken van Nicaragua en India? Klopte wat jullie te zien kregen met de verwachtingen die jullie tijdens de voorbereiding van die landen hadden opgebouwd?*

JAN Ik denk dat tijdens de voorbereiding heel bewust vermeden werd om een duidelijk beeld van onze reisbestemming te geven. Hoewel we geïnformeerd werden, was het toch onmogelijk om voor jezelf een juist beeld te schetsen van wat je te wachten stond. De eerste indruk die ik van Nicaragua kreeg, toen ik net uit het vliegtuig kwam, was een overweldigende ervaring. Ik denk niet dat het mogelijk is om daar enigszins voorbereid op te worden.

PETER De ervaringen die ik aanvankelijk het meest intens beleefde waren puur fysieke dingen, op de eerste plaats de hitte en de vochtigheid. Als je uit het vliegtuig stapt, staat het buiten vol met mensen met bordjes met namen op en taxichauffeurs die "Taxi! Taxi!" naar je roepen. Het zijn allemaal kleine dingen die samen je eerste indruk van dat land scheppen.

JAN Elke seconde is er wel een nieuwe ervaring die op je afkomt.

HEIDI En die eerste indrukken waren bij iedereen verschillend. Dat is ook het leuke aan in groep reizen, je kan je eigen ervaringen vergelijken met die van anderen. Wat mij het eerste opviel waren de vele reclameborden die je daar op straat

ziet. Bij andere mensen viel vooral de stank op.

PETER Ja, dat is iets dat zowel in India als in Nicaragua opvalt. Je zintuigen worden veel sterker uitgedaagd dan hier, zowel in positieve als in negatieve zin.

JAN Als je dan later, wanneer je terug in België bent, op straat loopt, dan bekijk je alles wel door een andere bril. Nu in februari die Nicaraguanen naar hier komen, vraag ik me wel af wat zij van sommige voor ons heel vanzelfsprekende zaken gaan zeggen, zoals goede wegen.

Gastgezinnen

DWARS *Was de reis emotioneel zwaar?*

HEIDI Voor mij niet echt. Op het platteland waren we ondergebracht in families die het vrij breed hadden. Wel hebben we daar een gezin bezocht dat echt straatarm was. De ouders konden niet tegen hun kinderen zeggen dat ze 's avonds te eten zouden krijgen. Maar voor mij was het meest schrijnende de armoede die verstedelijking teweeg kan brengen.

JAN Voor mij was het emotioneel zwaar door het feit dat je je erg betrokken gaat voelen bij de mensen waar je bij leeft. Wij verbleven in gastgezinnen. De mensen in Nicaragua zijn heel open, als je een week in zo een familie leeft ontstaat er toch een heel speciale band mee. Afscheid nemen is dan wel heel zwaar.

PETER In India was het wel anders, wij bleven nooit echt lang op dezelfde plek en dat maakt het wel moeilijker om een band met de plaatselijke bevolking te krijgen. Je wordt wel snel door de mensen aange-

sproken in India, maar er waren dingen die toch moeilijk besproken konden worden. Je botste snel op een soort van protocollaire grenzen tussen de mensen.

FIONA Ik had heel vaak het gevoel dat de mensen niet echt meenden wat ze zeiden. Tijdens de hele reis heb ik eigenlijk maar één echt gesprek met een Indiër gehad, waarbij ik zeker wist dat mijn gesprekspartner helemaal oprecht zei wat hij dacht. Je merkt wel dat het kastensysteem nog steeds bestaat in India en dat maakte het moeilijk voor ons om met de Indiërs in contact te komen.

PETER Om even op de vraag terug te komen, ik denk dat ik mij, zeker in het begin, voor de armoede afsloot. Volgens mij doe je dat automatisch, omdat je anders niet aankunt wat je ziet. Later probeer je wel te kijken hoe het er echt aan toe gaat. In een stad als Calcutta is het echter heel moeilijk om te beseffen wat die mensen meemaken.

JAN Je wordt ook met jezelf geconfronteerd, je gaat eigenlijk buiten jezelf staan en je vraagt je af hoe je reageert op wat je ziet. Ook tegenover je reisgenoten verandert je houding; je zag die mensen tijdens de reis veranderen.

FIONA Vorig jaar ben ik met mijn moeder naar India geweest en toen heb ik me echt afgesloten. Ik wou de armoede niet zien omdat ik ze niet zou aankunnen. Van mijn vriend moest ik een zonnebril opzetten, omdat de Indiërs enorm gapen, en mijn vriend kon daar helemaal niet tegen. Dit jaar heb ik die zonnebril niet opgezet; ik liet de mensen toe, maar dat was heel zwaar voor me. Ze roepen constant naar je, ze kijken je constant in de

Een Indiase moeder, met haar kind.

(eigen foto)

ogen. En vanaf dat je terugkijkt spreken ze je aan. Ik vond dat zeer vermoeiend omdat ik had besloten om daar wel op te reageren. Na twee weken kon ik niet meer. Van de plaats waar wij sliepen naar de plaats waar wij aten was het maar een kwartiertje wandelen, maar dat was al te veel voor mij.

PETER Maar dat gevoel heeft iedereen wel eens gehad, voor die Indiërs ben je ofwel een lopende bank, ofwel een exotisch verschijnsel. Je wordt nooit als een normaal mens bekeken.

FIONA Op het platteland konden we terug op krachten komen. Later in Calcutta, kon ik mijn aandacht beter doseren en dat maakte dat ik me daar heel goed voelde.

HEIDI Voor mij was het meest emotionele, zoals Jan al zei, afscheid nemen. De mensen zijn zo open in Nicaragua. Ik voelde daar een band met de mensen, die ik hier in België soms wel mis.

JAN Ik heb nog steeds het gevoel familie te hebben in Nicaragua.

Revolutionaire liederen zingen

DWARS *Wat was de mooiste ervaring die je op je reis hebt meegeemaakt?*

JAN Op de laatste avond bij mijn eerste gastgezin, wilde de vader een keer revolutionaire liederen beluisteren. Hij wist wel niet dat ik die tek-

sten al kende van mijn vorige verblijf in Nicaragua. Wij luisterden naar de radio en op een gegeven moment begon hij mee te zingen. Ik viel in. Eerst schrok hij, maar we bleven gewoon samen zingen tot een gat in de nacht. Het gevoel van broederlijkheid dat ik toen ervoer heeft een heel diepe indruk op mij gemaakt. De volgende dag namen we afscheid, zonder grote woorden of gebaren, met een heel gewoon "tot ziens", in de wetenschap dat we toch nog ergens verbonden bleven.

HEIDI Mijn gastfamilie in Managua zei, dat ik echt een deel van hun gezin was, dat ik echt hun zus of dochter was. Het gevoel zo aanvaard te zijn heeft me diep geraakt.

JAN Ze zeggen echt uit de grond van hun hart dat je deel van hun familie uitmaakt. Ik was ook een zoon voor die man waarmee ik gezongen heb.

Peter, Heidi, Jan en Fiona tijdens het gesprek over hun ervaringen in Nicaragua en India. (foto Kelly Dorekens)

FIONA Ik kan moeilijk één mooiste ervaring aanduiden, maar een moment dat ik heel erg ontroerd was, was een discussie met een aantal vrouwen. Ik vertelde hen dat mijn ouders gescheiden waren, ze vonden dat zo jammer voor me. Toen ik ook zei dat mijn moeder me nooit naar een crèche heeft gestuurd, maar me altijd in een doek op haar rug heeft gedragen zeiden ze: "Je moet hier echt terugkomen met je moeder, want jullie zijn zoals wij." Daarna heb ik ze gevraagd of ze me een 'tribal-dance' wilden leren. Hoe ze me aanmoedigden en de verbondenheid die ik toen met ze voelde, dat was echt fantastisch.

PETER De ervaring die mij het diepst ontroerd heeft was een bezoek aan Kishor Nagar, een jongensstad. De oprichter, een jezuïet, plukt ondertussen al ongeveer veertig jaar, bij wijze van spreken, arme jongens van de straat om ze een volledige opleiding te geven in die stad. Er wordt daar heel veel bereikt met weinig middelen. Je zag het geluk van die jongens afstralen.

HEIDI Wat me ook nog opviel in Nicaragua was dat de mensen ondanks de ellende die ze meemaken, toch noch de kracht hebben om vooruit te willen, om hun leven weer in handen te nemen, om voor een toekomst voor hun kinderen te

zorgen. Er zijn veel projecten ten behoeve van kinderen in Nicaragua, gewoon omdat kinderen daar als het begin van het leven worden gezien.

FIONA Ook in India is dat zo. De mensen daar weten verdomd goed hoe belangrijk het is dat hun kinderen leren lezen en schrijven, dat ze leren denken.

“Eerst schrok hij, maar we bleven gewoon samen zingen tot een gat in de nacht.”

DWARS *Hoe verliep de terugkeer in België eigenlijk? Zijn er dingen uit India of*

Nicaragua die jullie missen?

HEIDI We zijn met een goede acht uur vertraging in Zaventem aangekomen. Mijn vader hadden we toen niet meer telefonisch kunnen bereiken en hij stond dus al uren op de luchthaven te wachten. Hij was natuurlijk in paniek, maar ik had zoiets van: "Waarom al die drukte?" Wat mij het eerst in België opviel is dat alles hier zo snel moet gaan.

PETER Ik had een totaal ander gevoel toen ik hier terugkwam. De rust in België is eigenlijk wel overweldigend als je de vorige dag nog in Calcutta, een van de drukste steden ter wereld, was.

FIONA Toen ik kort na mijn thuiskomst door de velden fietste en ademhaalde, werd ik gewoon euforisch: ik kon ademen, en ik kreeg zuurstof in mijn longen. In Calcutta werd ik op de duur ziek. Ook de rust in België viel me op. Aan de andere kant is het verbazend hoe snel je hier weer een volle agenda hebt. In India hadden we tijd.

JAN Voor mij betekende thuiskomen in een zwart gat vallen. Na wekenlang elke dag nieuwe indrukken op te doen en

Aan de groepsfoto's te zien, zou met niet zeggen dat India (links) meer dan twee-

open te staan voor nieuwe ervaringen, was het hier toch maar 'gewoon België'. Uiteindelijk vond ik het goed om terug thuis te zijn, maar aan de andere kant miste ik Nicaragua.

India in huis

FIONA Toen ik thuiskwam zei mijn moeder: "Het ruikt hier net alsof India het huis binnenkomt."

JAN Ik vind dat ik ook wel lessen uit mijn verblijf heb getrokken. Op Zaventem bleek mijn bagage verdwenen. Mijn ouders waren in paniek, maar ik vatte de situatie heel gelaten op. Het waren uiteindelijk maar kleren.

PETER Je begint gewoon te vinden wat in België absoluut ondenkbaar is. Dat alles misloopt wordt de normaalste zaak van de wereld.

DWARS *Stel dat je de kans zou krijgen om morgen terug te vertrekken, zou je dan meteen op het vliegtuig stappen?*

PETER Ja.

FIONA Zeker.

JAN Dat moeten ze mij geen twee keer vragen.

HEIDI Ik heb meteen een gezin waar ik kan verblijven, een hotel zal ik niet moeten zoeken.

DWARS *Denk je dat er vanuit België iets gedaan kan worden voor Nicaragua en India?*

HEIDI Er zou wat meer over Nicaragua in de krant mogen komen.

JAN Ik denk niet dat het nodig is om echt iets te doen. We zouden op de eerste plaats moeten beginnen met de Nicaraguanen te beschouwen als onze medemensen, niet als inwoners van één of ander ontwikkelingsland die we eens een keertje moeten helpen. Geldelijke steun is niet zo'n goed idee. Die middelen gaan toch verloren en het is beter voor het gevoel van eigenwaarde van de mensen daar, om ze zelf hun weg te laten zoeken.

PETER Dat geldt ook wel voor India,

honderd keer meer inwoners heeft dan Nicaragua (rechts). (eigen foto's)

hoewel ik van mening ben dat geldelijke steun goed gebruikt kan worden. Maar India moet je niet financieel proberen te steunen via de regering, want dan hebben de mensen die dat geld nodig hebben er niets aan.

FIONA En dat vind ik niet kunnen. Ik zou willen dat de Belgische regering daar iets aan deed. De Indische regering is zo corrupt. Europa en Amerika werken gewoon mee aan die corruptie! Zoveel geld, dat naar ontwikkelingshulp zou moeten gaan, wordt door de regering opgeslorpt.

JAN Er is vooral een mentaliteitsverandering nodig.

DWARS *Is er nog iets dat jullie zouden willen zeggen?*

PETER Er valt nog heel veel te zeggen.

JAN Ik denk dat je best nog wel mag vermelden, dat mensen die oprechte interesse hebben maar zelf een inleefreis moeten meemaken.

PETER En dat ze vooral geen angst moeten hebben om die stap te zetten, je houdt er echt geen psychische letsels aan over.

FIONA Mensen zouden moeten durven hun ogen open te doen en verder te kijken dan hun huisje en hun tuintje. Het kan ook anders. Hoe de dingen in België zijn, is niet zo vanzelfsprekend als het lijkt. In India is echt alles anders, behalve de computers misschien. India is een compleet andere wereld.

HEIDI En die andere wereld zou je eens moeten proeven, ruiken, zien, kortom: aan den lijve ondervinden.

DWARS *We bedanken jullie voor dit gesprek.*

Ann Franssen & Valérie Wechuysen

Geïnteresseerden kunnen altijd een kijkje nemen op <http://www.ua.ac.be/ usos> of contact opnemen met Heidi Cobbaert, Zomaar een dak, Prinsstraat 32, 2000 Antwerpen. De activiteiten van Usos worden ook aangekondigd in het Unifac-Postje en de UA-Snelkrant.

Relaxeren

tussen spanning en ontspanning

Ben je student en heb je tijdens examens, voordrachten en/of vragenuurtjes wel eens last van een krop in de keel, een bonzend hart en een naar gevoel in de maag? Dan is het misschien geen slecht idee om donderdagmiddag eens even een bezoekje te brengen aan Els Taeymans, studentenpsychologe van de UIA én relaxatietherapeute, voor een inleidende relaxatiesessie.

Ik hoor het u al vragen: 'Een relaxatiesessie, wat moeten we daar nu onder verstaan? Yoga? Of meer iets zoals zenboeddisme? Of een of andere vorm van mediteren?' Nee, niets van dat alles. Relaxeren op de UA is relaxeren met behulp van meneer Jacobson. Deze man was namelijk zo vriendelijk een progressieve relaxatietechniek te creëren.

'OK, Jacobson dus. Wat houdt zo een sessie nu precies in?' Wel, na een korte kennismakingsronde waarin je moet meedelen waarom je een sessie wil volgen, wat je studeert, hoe je heet en dergelijke (samen zijn met vreemden veroorzaakt bij sommige individuen namelijk nog meer spanning en/of onzekerheid en dat is nu niet bepaald de bedoeling van een relaxatiesessie), overloopt Els de verschillende

lichaamsdelen die we gaan ontspannen en toont op welke manier we dat zullen doen. Vervolgens begint het echte werk - spannend! Iedereen moet zijn/haar ogen sluiten en rustig in- en uitademen. In gedachten moet je steeds tegen jezelf zeggen: 'Adem in, adem uit en ontspan...' Dan volgt het op- en ontspannen van de rechterarm, de linkerarm, de schouders en nek, het hoofd -dit levert geweldige tafereelen op-, de buik en de rug, en beide benen. Na een kwartier à twintig minuten van spannen en ontspannen begint Els te tellen. Bij '1' moet iedereen zich opnieuw recht op zijn stoel zetten -een groep onderuitgezakte studenten is niet erg aantrekkelijk-, '2' betekent dat iedereen mag beginnen bewegen en '3' geeft aan dat alle ogen terug open mogen. 'En? Heb je er iets van gemerkt?' Ja hoor, Els. Met een beetje goede wil en een 'open mind' is het niet zo moeilijk om deze techniek met succes toe te passen.

Als je ook wil kennismaken met deze relaxatietechniek, moet je op 5 of 12 december om 12.15u (tot 13.15) naar lokaal S 012c begeven, of je kan gewoon eens langsgaan bij Els zelf (gebouw G).

Ann Fransen

De Open Universiteit

De zelfstudie heerst

Sinds lange tijd bestaat binnen de UA de Open Universiteit (OU). Hier kan iedere volwassene een universitaire opleiding volgen, zonder enig ander diploma. In een interview met Paul Cordy, begeleider van het studiecentrum, zochten we uit of je eventueel als student voordeel hebt bij een overstap.

Je studeert aan de OU helemaal zelfstandig, zonder naar lessen te gaan. Ook je tempo bepaal je zelf. "Je kan je studie dus gemakkelijk combineren met je dagelijkse activiteiten. Zelfs een tijdelijke onderbreking van je studies is mogelijk, zonder verlies van behaalde studiepunten." De vakken komen per richting vrijwel overeen met die van de gewone student. De bijhorende cursussen zijn gericht op zelfstudie en bevatten dus ook de stukken die je normaal te horen krijgt tijdens de les.

Examens op afspraak

Je hebt uiteraard weinig contact met de docenten, maar vragen kan je altijd stellen. Examens leg je af op afspraak, en je weet direct of je geslaagd bent of niet. En het slaagcijfer? De examendeelname is 70%. "Veel studenten ontdekken dat ze hun

tijd verkeerd ingeschat hebben. Een betere referentie zijn de uitvalcijfers na de eerste en tweede module: 35 à 40%." Opvallend is nog dat je direct binnen de bachelor-masterstructuur valt, die voor de 'gewone' studenten pas vanaf volgend jaar ingevoerd wordt. Zodoende verloopt de overstap vanuit de hogescholen vlotter. Bologna (bijna) zoals het hoort.

Kostelijk zaakje

Als minpunt rest eigenlijk enkel de prijs, zo'n 1000 euro per jaar! Dit bedrag dekt wel je inschrijvingsgeld en de boeken. Bovendien is er "voor studenten met een lager inkomen en snelle studenten korting mogelijk tot 80%."

De OU lijkt dus een leuk alternatief als je niet graag naar de les gaat, wel veel zelfdiscipline hebt én over het nodige studiekapitaal beschikt.

Bart Braem

<http://www.ou.ua.ac.be/>

Voor ik begin, wil ik iedereen in België even jaloers maken: het is hier nog steeds 20 graden, waardoor terrasjes doen en heerlijke gelati eten, nog altijd dagelijkse bezigheden zijn.

Brief vanop Erasmus “Elke dag gelati”

Oké, dat is misschien een beetje overdreven, maar een wekelijkse bezigheid is het toch nog steeds. Zelfs in Italië is het immers tijd geworden om de cursussen eens open te slaan. Ik kan je wel zeggen dat italiaans praten met een knappe Italiaanse ragazzo helemaal niet hetzelfde is als Italiaanse cursussen leren. Gelukkig zijn de proffen wel zo vriendelijk te vragen of je je examen in het engels wil doen. Hoewel ik vrees dat ze er dan zelf niet zo heel veel van zullen begrijpen. Ik zit hier niet op te scheppen over mijn ‘spectaculaire’ niveau van engels, maar Italianen en engels gaan nog slechter samen dan Fransen en engels.

Oe Due

Alles maar dan ook alles wordt hier naar het italiaans vertaald. Je luistert hier niet naar ‘U2’, maar wel naar ‘U

(zeg oe) due’. Zelfs de dokters van ER spreken blijkbaar vloeiend italiaans. Er is dus ergens een Italiaan die kan zeggen dat hij ‘de Italiaanse stem van George Clooney’ is. Wist je trouwens dat er één persoon is die altijd de stem van bijvoorbeeld Tom Cruise doet? Leuk beroep, niet? In Italië zijn er op TV eigenlijk ook alleen maar Italiaanse kanalen, met natuurlijk Italiaanse shows. En die zijn echt wel de moeite waard om eens te bekijken. In elke show, hoe serieus ook, komen half naakte vrouwen voor of gaat de presentator even naar een andere set om een product aan te prijzen.

Geen voetbal

Voetbalmatchen worden bijna nooit uitgezonden in Italië!

Voetbalmatchen worden bijna nooit uitgezonden (tenzij het een heel belangrijke is natuurlijk). Wel is er de ganse dag een soort talkshow waarin de gasten en de presentator heel de tijd een oortje in hebben om de match toch te kunnen volgen. Bijgevolg springen ze wel eens onverwachts recht en beginnen GOAL GOAL te roepen. Het minste wat je dan ook kan zeggen is dat de Italiaanse TV-cultuur, een cultuur apart is...

Kalteen Jaspers

De UA eenmaking

UFSIA, RUCA en UIA bestaan binnen een jaar niet meer. Als alles volgens plan verloopt, fuseren deze drie universiteiten rond september volgend jaar tot de Universiteit Antwerpen. Waarom doen ze dit, en waarom nu pas? Een overzichtje.

Jarenlang waren UFSIA en RUCA gedoodverfde concurrenten. Beide hadden een opleiding TEW, beide zaten in een andere zuil. Toen in de jaren ‘70 de UIA werd opgericht, bleek het politiek niet haalbaar om deze met minstens één van beide te laten samengaan. Een derde universiteit werd dan maar geboren.

Ondertussen is het landschap heel wat veranderd. Vanuit politieke hoek is er tegenwoordig zelfs vraag naar meer samenwerking. De trendy *rationalisering*, u weet wel. Men heeft de Antwerpse universiteiten zelfs lang een wortel voor de neus gehouden: als die utopische samenwerking er echt zou zijn, dan kreeg die UA extra opleidingen toegewezen.

Wie had ooit durven denken dat de vroegere aartsvijanden zo snel zouden gaan samenwerken, en zelfs opgaan in elkaar? Weinigen zagen dat aankomen. Het is echter een realiteit nu, en de wortel is binnen handbereik. De UA zal zo snel mogelijk masters in geschiedenis, filosofie

overzicht en stand van zaken

en toegepaste biologische wetenschappen (bio-ingenieur) aanbieden, naast een volledige opleiding onderwijskunde.

De verhuis!

Sinds de fusie van de twee faculteiten TEW, is alles in een stroomversnelling gekomen. Een kudde politieke wetenschappers is al uit de UIA vertrokken naar het centrum van Antwerpen. Meer volksverhuizingen zullen volgen. Vooral op de campus in Wilrijk barsten de proffen en assistenten bijna letterlijk uit hun bureaus. In de witte containers aan gebouw A ligt geen slachtafval, maar daar huizen echte levende onderzoekers.

Na de kerstvakantie komt alles in beweging. Dan zijn de laatste economen weg op het RUCA. De wiskundigen en informatici nemen dan hun vroegere heimat in, en laten alzo een leegte achter op de UIA. Er zijn daar echter mensen genoeg uit de humane wetenschappen om die gaten tijdelijk op te vullen.

Jan Adriaenssens

Eindstand (binnen 5 tot 10 jaar)

RUCA
Campus exacte wetenschappen (ca. 20%)
UIA
Campus biomedische wetenschappen (ca. 20%)
UFSIA
Al de rest (ca. 60%)

Aan het zuidelijk eindpunt van de kaaien ligt de oude petroleumhaven, onder sinjoren beter bekend als 'de petrol'. Ze dateert van het einde van de 19de eeuw. Op 8 mei 1895 werd er een overeenkomst gesloten "tussen stad en Staat" voor "de verlenging van den kaaimuur Zuidwaarts" met 2008m. In 1903 werden de werken voltooid en had Antwerpen z'n eerste petroleumhaven tussen 't Kiel en Hoboken.

Halverwege de jaren 50 van vorige eeuw verleende de toenmalige schepen S.W. Peeters echter de goedkeuring voor het graven van 'het petrole-

umdok' in het noordelijk deel van de haven. Nieuwe raffinaderijen vestigden zich vanaf dan aan het Marshalldok, zoals het officieel ging heten. De oude petroleumhaven in het zuiden raakte meer en meer in onbruik. Vandaag zijn het vooral de straatnamen (Benzineweg, Mazoutweg, Petroleumkaai) en restanten van industriële installaties die aan de oorspronkelijke activiteit herinneren.

De petrol krijgt echter nieuwe aandacht. In februari heeft het stadsbestuur de beslissing genomen om Petroleum Zuid en omgeving (200 ha) te ontwikkelen als "strategische investeringszone, een stadsbaken in de zuidrand."

Petroleum

'De P'

um-Zuid etrol'

Uiteraard dient er eerst nog een “verkenningnota” opgemaakt te worden om “inzicht te verschaffen in de juridische- en beleidskaders voor het plangebied en een aanzet te geven tot de aanpak en timing, de gewenste tussentijdse resultaten en de te betrekken actoren voor het verdere planproces. Want een geïntegreerde aanpak geldt als één van de belangrijkste uitgangspunten voor Investeringszone Petroleum Zuid om tot een breed gedragen visie voor het gebied te komen.”

Wat er ook van zij, tegen het voorjaar van 2003 wil men een principiële overeenkomst bereiken over de gewenste

ontwikkelingen van het gebied, want “Investeringszone Petroleum Zuid wordt een volwaardig dynamisch onderdeel van het hedendaags Antwerpen, waarin zowel natuur, recreatie als economie ontwikkelingskansen krijgen en waarbij mits een geïntegreerde samenwerking sneller tot resultaten kan gekomen worden.” Dat klinkt alvast weer veelbelovend.

Kris Hameeuw

foto's AMOZ

Vertorend en beblokt

— partim A

Vanaf heden in uw maandblad: de glorie van Antwerpen. Een lofzang op haar grootste, stoutste en duurste dromen. De Lode, Bob en Leona'tje, ze wilden zograag ... maar 't Stad is een boerengat gebleven. Dromen zijn bedrog.

Dierbare stadsgenoten, schrijnend is het, hoe onze metropool den dag van vandaag de grond achter haar trotse toegangspoorten, al zijn die intussen door Kennedy- en Waasland-tunnel vervangen, omploegt terwille van ijdele, armzalige en van in den beginne reeds vervloekte bouwsels. Begeven wij ons, ter illustratie, op een rondvaart doorheen straatjes en steegjes, langs pleinen en perken, ontheemd laverend tussen de roemrijke paleizen van onze voorvaderen en de puinhopen van hun nazaten.

Als zijn we een horde Japanse bezoekers, kopen we een kaartje voor het enige tramstel dat in Antwerpen tijdig zijn terminus verlaat: het rode, neo-postmoderne, elektrisch aangedreven toeristentreintje, dat op zijn minuscule rubberen bandjes

tergend langzaam voorttuft en bij elke scheve kassei -en zo zijn er veel- schommelt als een zwangere eend. We zijn er klaar voor -welk een overmoed!- onze flitsende blikvangers in de aanslag om alles op gevoelige plaat vast te leggen.

Hortend en stotend kruipen we de ijzeren noodbrug op om ons dan, in een duizelingwekkende vaart, voorbij de oranje fallus van de Antwerp Tower naar beneden te storten. Duizenden vensters spiegelen hier de onder hun betonnen plompheid verdrukte stijlvolle roem van de Vlaamsche Opera. In afgrijzen wenden we onze ogen af van deze opgerichte grootheidswaanzin, waarbij de verheven elegantie van Antwerpens cultuurgeschiedenis als een misbruikt vrouwenlichaam in schaamte wegkruipt. Weg van deze plaats van ontucht!

Aan de overkant van den Boulevard lokt het bonte kapitalisme alle boerenzonen en -dochteren naar zijn hollandsse hoorn des

overvloeds, ongegeneerd genesteld in de kraakpanden op de Meir. Onze vluchtpoging en ons treintje stranden echter al gauw op de willekeurig neergepote getuigenissen van het archaische ontsponen van steenkop Bob. Van meer blauw op straat is niets te merken, dus nemen we het onwijs besluit zelf het stijve been der wet onder de arm te nemen en ons bij deze vriendelijk lachende eenheidsworst te beklagen over de staat der straat. We treffen haar hoog maar niet droog in den Oudaan, veilig verstopt voor Albanese schietijzers, in een burcht die haar gedrochtelijke gelijke gelukkig niet kent. Geen gehoor.

Zwaar teneergeslagen en te voet gesteld dolen we rond in de schaduw van dit instortende instituut. Doch, welke verrassende geuren en kleuren prikkelen daar onze zinnen? Een markt. Een smeltkroes van culturen, een toonbeeld van samen-horigheid waar geen Blok vat op krijgt, tenzij ... een theatrale blokkendoos. Dat

Een markt. Een smeltkroes van culturen, een toonbeeld van samen-horigheid waar geen Blok vat op krijgt, tenzij...

net deze bunker, waar geen soldaat zich in zou willen verschansen, net dit Paleis van de vermoorde bouwkundige onschuld een gastheer voor kinderlijk vertier moet worden. Bouwzeden verstenen de kunst. Wederom willen we terstond andere oorden opzoeken. Waarheen echter? Geïnspireerd door het Antwerpse rood der trappenpartij aan de mysterieus bepleinde zuidkant van voorvernoemde dramatische tempel, besluiten we in de richting van die andere rode bastille, het stadhuis, te trekken, waar echter de rotte tand des tijds het rood al wat afgebleekt heeft. Maar, niet gedraald. Bloeddorstig als we zijn, willen we ons sinjorenhart nog wat zwaarder verminken en zoeken het vleeshuis op. Helaas, slachtvee wordt aldaar niet langer mishandeld; enkel een handvol sociale bewoners kwelt er zichzelf nog in een doolhof van rode bakstenen en doortrapte trapgevels.

Zullen onze ontheemde helden er alsnog in slagen een bakstenen lichtpunt in onze oude havenstad te ontwaren of zal de lelijke lokroep van de moderne bouwmeesters erin slagen hun huiselijke liefde voor Antwerpen met de grond gelijk te maken?

Volgende maand meer, maar nu eerst een bolleke onder onzen toren om te bekomen.

Mati & Waldo

Hervorming van de kieswet

De federale verkiezingen in juni volgend jaar zullen anders verlopen dan men totnogtoe gewoon was. Dit hebben we te danken aan de nieuwe kieswet die eind september met veel moeite door het parlement werd gesleurd. De nieuwe kieswet, die vier wezenlijke innovaties inhoudt, heeft volgens de huidige regering als inzet de

burger dichter bij de politiek te brengen. Het zou echter wel eens om een sluwe politieke truc kunnen gaan waarmee paars-groen een tweede termijn probeert veilig te stellen. De wet heeft zo zijn voor- en tegenstanders. Zij komen in *dwars* uitgebreid aan het woord.

De nieuwe kieswet was een heikel thema dat de Wetstraat meermaals aan de kook bracht dit jaar. Reeds in juni, net voor het reces, was er een eerste poging tot goedkeuring die grandioos mislukte. Alle leden van de oppositie waren toen present om tegen te stemmen, zodat kamervoorzitter De Croo genoopt was het hele zaakje uit te stellen tot september. Toen was de nieuwe hoogtechnologische stemmachine, die tekeer ging als een tiltgeslagen flipperkast, de grote spelbreker. Pas eind september wisten Verhofstadt en zijn bontgekleurde volgelingen de wetswijziging, mits enig retorisch bochtenwerk, geldig te laten stemmen.

De hamvraag is nu of al het bovengenoemde echt tot een betere verhouding tussen politicus en burger zal leiden.

Om welke vier vernieuwingen gaat het nu juist en wat zijn de gevolgen? Eerst en vooral is er de invoering van provinciale kieskringen. De huidige kleine kieskringen binnen een provincie worden uitgebreid tot aan de grenzen van die provincie en vormen zo één grote kieskring. Dit zal natuurlijk overzichtelijker zijn, maar het speelt vooral in de kaart van de politici

die hun profileringsdansje al menig maal in de media hebben mogen opvoeren. Ik denk aan figuren zoals De Gucht, Anciaux, Janssens of andere Stevaerten. Voorts zette het feit dat de regio Halle-Brussel-Vilvoorde tot de kieskring Brussel zal behoren (en niet tot Vlaams-Brabant), kwaad bloed bij veel vlaamsvoelenden. De Franstalige partijen zullen zo ook in Halle-Vilvoorde kunnen opkomen, wat hun vanzelfsprekend meer stemmen zal opleveren. Hiertegen werd reeds betoogd in Vilvoorde door de Vlaamse Beweging. Een tweede maatregel die de nieuwe kieswet omvat is de 5% kiesdrempel. Wie deze niet haalt zal naar zijn zetels kunnen fluiten. Uiteraard komt dit de kleinere partijen zeer slecht uit. Denk maar aan de erfgenamen van de VU, N-VA en Spirit (doch, gekoppeld aan SP.a).

Ook de senaat was volgens de paars-groene hervormers kennelijk aan vernieuwing toe. De paritaire senaat is bij deze dan ook een feit geworden, wat inhoudt dat er even veel Vlaamse als Waalse sena-

toren in zullen mogen zetelen. Weerom een lastig punt, omdat er nu eenmaal meer Vlamingen zijn en het lijkt erop dat men over de taalgrens weer zijn slag thuis zal weten te halen.

Een laatste vernieuwing zal eerst bij de gemeenteraadsverkiezingen in 2006 in de praktijk worden gebracht. Het betreft hier de rechtstreekse verkiezing van de burgemeester.

De hamvraag is nu of al het bovengenoemde echt tot een betere verhouding tussen politicus en burger zal leiden. Dat niet al onze jonge militanten hiermee instemmen mag blijken uit wat

Om welke vier vernieuwingen gaat het en wat zijn de gevolgen?

volgt.

Tomas Verachtert
m.m.v. Kristof De Pooter

(ja)

agalev

“We zijn tevreden omdat een aantal belangrijke punten gerealiseerd zijn die het kiessysteem democratischer maken. Slechts matig omwille van een aantal tekortkomingen.”

“Jong Agalev is matig tevreden over de nieuwe federale kieswet. We zijn tevreden omdat een aantal belangrijke punten gerealiseerd zijn die het kiessysteem democratischer maken. Slechts matig omwille van een aantal tekortkomingen.

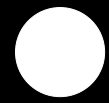
Belangrijkste pluspunt is alvast de invoering van provinciale kieskringen, waardoor de apparentering - het onvoorspelbare en weinig democratische circus van verspringende zetels - vervalt. De zetelverdeling per provincie zal ook een iets correctere weerspiegeling zijn van het stempercentage dat de partijen halen.

De halvering van het gewicht van de lijststem vergroot dan weer het gewicht van de stemmen voor individuele kandidaten. Daarnaast wordt een gelijke vertegenwoordiging van man en vrouw verzekerd door verplichte pariteit op de lijsten en krijgen nieuwkomers in de politiek een kans dankzij de herinvoering van de opvolgers. Dit zijn toch een aantal opmerkelijke verbeteringen.

Maar laaiend enthousiast zijn we nu ook weer niet. De mogelijkheid om tegelijk voor Kamer en Senaat te kandideren en de weinig elegante oplossing voor Brabant (waar de apparentering behouden blijft) zitten ons toch ernstig dwars. Ook met de invoering van een kiesdrempel van 5% zijn we niet erg gelukkig. Toegegeven, vroeger bestond er reeds een *de facto* kiesdrempel, die dan nog eens verschilde van kieskring tot kieskring. Nu is iedereen tenminste gelijk voor de wet. Maar de drempel had op zijn minst minder hoog gemogen.

De nieuwe federale kieswet is dus voor Jong Agalev zeker geen verbetering over de hele lijn, maar over het geheel genomen zijn we er toch een stap mee vooruit.”

*Ewoud Roes
Aanvullende Studie Internationale Politiek
Jong Agalev*

cd&v

“Met deze keshervorming keren we terug naar het cijnskiesrecht.”

“Laten we er niet om heen draaien. Geen enkele partij zal prutsen aan de kieswetgeving wanneer ze daar niet tegelijkertijd beter van wordt, maar paars-groen maakt het toch wat al te gortig. De bestending van eigen macht is gewoonweg flagrant. Door provinciale kieskringen in te voeren, probeert men maximaal te profiteren van bekende (minister)koppen. Jongeren krijgen het door heel deze hervorming nog wat moeilijker.

Paars-groen roept graag dat de keshervorming de burger dichter bij de politiek brengt, niets is echter minder waar. Politici kunnen zich kandidaat stellen voor kamer én senaat. De senaat wordt verkozen over heel Vlaanderen: één grote populariteitstest. Maar omdat ze de hoge assemblee een saaie boel vinden, stellen ze zich ook kandidaat voor de kamer. Waar ze uiteindelijk belanden, heeft niets met de wil van de kiezer te maken. Afhankelijk van zijn opvolgers kiest een kopstuk voor de senaat,

wanneer hij minister wordt. Wordt het oppositie, dan kiest hij voor de kamer. Hij kan natuurlijk ook geen enkel mandaat opnemen: zo wordt het mogelijk dat Vlaamse ministers kandideren voor kamer én senaat om daarna hun federaal mandaat niet op te nemen en zich te laten vervangen door opvolgers.

Met deze keshervorming keren we terug naar het cijnskiesrecht. De verandering van arrondissementele naar provinciale kiesomschrijvingen heeft als pervers effect dat een kiescampagne voor jonge kandidaten zo goed als onbetaalbaar zal worden. Een deftige campagne kost al gauw 25 000 euro. Kan je dat niet betalen? Spijtig, maar vergeet dat parlementair mandaat.

Conclusie: deze kieswet is gemaakt voor en door de gevestigde orde. Nieuwkomers zullen het des te moeilijker hebben.”

*Caroline Deiteren
lid JONG-cd&v
studente rechten*

n-va

“Andere partijen zeggen wel dat ze Vlaams zijn, maar uiteindelijk verkopen ze de Vlamingen aan de franstaligen!”

“De VLD benadrukt op dit moment dat ze Vlaams is, maar eerst heeft ze wel even vlug de kieswet hervormd, die met Vlaanderen de voeten veegt! Allereerst is de senaat paritair geworden, wat wil zeggen dat de stem van 4 miljoen franstaligen evenwaardig is als deze van 6 miljoen Vlamingen.

Vervolgens heeft men de kieskringen uitgebreid tot de provincies. Maar dat geldt echter niet voor Vlaams-Brabant, zodat franstalige inwijkelingen in het Vlaamse Halle-Vilvoorde kunnen blijven stemmen voor franstalige lijsten, wat de gemeenten rond Brussel verder doet verfransen! Daarentegen kan geen enkele Vlaming in Waals-Brabant kiezen voor een Vlaamse partij. Niet alle Belgen blijken gelijk voor de wet!

De kieshervorming brengt de burger niet dichterbij de politiek, maar dient enkel de paars-groene meerderheid! Door provinciale kieskringen kan de VLD de lokale sterkte van de CD&V breken en kunnen de ministers (zeg maar de stem-

menkanonnen) zowel provinciaal als nationaal uitgespeeld worden, waardoor ook SP.A en Agalev aan hun trekken komen. De Waalse partijen waren echter geen vragende partij voor een kieshervorming. Om hen over de streep te trekken diende Verhofstadt franstalige eisen in te willigen, zoals de niet-splitsing van het arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde en de paritaire senaat.

Veel partijen dragen het woord ‘Vlaams’ in hun naam, maar neem van ons aan, dat als de Nieuw-Vlaamse Alliantie de 5%-drempel niet haalt, er voor lange tijd geen Vlaams-nationalistische oppositie meer zal zijn! Want andere partijen zeggen wel dat ze Vlaams zijn (zeker wanneer verkiezingen naderen), maar uiteindelijk verkopen ze de Vlamingen aan de franstaligen!”

*Geert Antonio
Ronduit N-VA!
arrondissement Antwerpen*

sp.a

“De nieuwe lichte vrouwelijke ministers bewijst dat vrouwen in de politiek het niveau niet naar beneden halen.”

“Ik wil de lijstpariteit man/vrouw van de nieuwe kieswet verdedigen. Animo (jongerenbeweging binnen de Sp.a, nvdr.) heeft al vaker gewezen op het grote tekort aan vrouwen in de politiek. De helft van het Animo-bestuur is dan ook verplicht vrouw. De vaststelling: amper één op drie politici is vrouw. De vastgelegde vertegenwoordiging in het parlement van de taalgemeenschappen vinden we normaal. Maar wel aanvaarden we dat de vrouwenbelangen slechts door één op drie parlementsleden verdedigd worden, terwijl vrouwen meer dan de helft van de Belgische bevolking uitmaken. Daar wil de nieuwe kieswetgeving een einde aan stellen. Deze wet bepaalt dat er een gelijke vertegenwoordiging man/vrouw op de partijlijst moet komen. Bovendien zal er minstens één vrouw bij de eerste drie lijstkandidaten staan. In de toekomst zal er zelfs bij de eerste twee lijsttrekkers een vrouw een plaats moeten krijgen. Vele man - vrouw clichés die aangehaald worden om het verschil te verklaren (vrouwen zijn niet geïnteresseerd in politiek, vrouwen zijn te emotioneel voor de politiek,...), zijn meestal onwaar. Toch kunnen we er niet omheen

dat er wel degelijk een sociologisch verschil is tussen mannen en vrouwen. Zo zullen mannen sneller hun plaats opeisen en vrouwen zich meer schikken naar de partijbeslissingen. Ook de moederrol speelt een belangrijke rol in de ondervertegenwoordiging van de vrouwen in het parlement.

De nieuwe lichte vrouwelijke ministers bewijst dat vrouwen in de politiek het niveau niet naar beneden halen. De grotere vrouwelijke vertegenwoordiging zal ook leiden tot een meer vrouwvriendelijke politiek waar mama's de opvoeding van hun kindjes kunnen combineren met politiek.

We moeten er wel allen over waken dat de partijen vrouwen niet als excuuztruzen gebruiken door hen op een onverkiesbare plaats te zetten of na de verkiezingen postjes te geven zonder enige beleidsfunctie. Integendeel, ze moeten jonge vrouwen stimuleren en hen het vooruitzicht van een verkiesbare plaats bieden. De verplichte vrouw/man pariteit is een stap op de goede weg, maar de vrouwen zelf zullen een beslissende rol spelen in het welslagen van de wet.”

*Catherine, Animo Antwerpen
studente rechten*

“De ware reden voor deze kieshervorming ligt in het eigenbelang van de meerderheidspartijen.”

“De politici van de paars-groene meerderheid hebben steeds schijnheilig de mond vol van ‘democratie’ en ‘politieke vernieuwing’, zodat een oppervlakkig waarnemer zou kunnen denken dat de democratie gebaat is met de recent goedgekeurde nieuwe kieswet. Niets is echter minder waar.

De ware reden voor deze kieshervorming ligt in het eigenbelang van de meerderheidspartijen: Voortaan zal de federale kieskring samenvallen met de provincie. Waarom juist met de provincie die een totaal voorbijgestreefde instelling is waaraan geen enkele sociaal-economische realiteit beantwoordt? Hier is echter een andere reden voor: een vergroting van de kieskring staat toe bepaalde door de media volop gesteunde showpolitici (Vogels, Stevaert, Anciaux, enz.) beter te kunnen uitspelen. Volledig tegen alle democratische principes in wordt met deze kieshervorming ook het eerder begraven systeem van de opvolgers in ere hersteld. Veel effectief verkozen politici zullen immers niet zetelen. Zo zullen de

meeste Vlaamse ministers deelnemen aan de federale verkiezingen (vaak zelfs op twee lijsten), waarna de mandaten massaal zullen worden ingenomen door hun opvolgers.

Het resultaat is dat de partij beslist wie er in het parlement komt, niet de kiezer. De nieuwe kieswet voorziet ook een kiesdrempel. Dit is nochtans niet noodzakelijk, want er zijn amper zes Vlaamse partijen vertegenwoordigd in het parlement. Deze maatregel werd enkel getroffen om zichzelf veilig te stellen door mogelijke nieuwe partijen hun kans te ontnemen. Tot slot is er ook de communautaire kant van de hele kwestie. In de senaat zullen voortaan evenveel Walen als Vlamingen zetelen. 6 miljoen Vlamingen zullen dus maar over evenveel zetels beschikken als 4 miljoen Walen. Om deze redenen stemde het Vlaams Blok tégen de kieshervorming!”

*Wim Van Osselaer
Vlaams Blok-jongeren
arrondissement Antwerpen*

“De voordelen achter de idee van rechtstreekse verkiezing van de burgemeester zijn niet zo duidelijk..”

“Gisteren, de dag voor ik dit stukje schreef, is op het VLD-congres beslist dat de opkomstplicht bij verkiezingen zou moeten afgeschaft worden en dat jongeren vanaf zestien jaar stemrecht moeten krijgen. Een prachtig voorbeeld van wat ook de teneur van de hele kieshervorming is: er zitten goede ideeën in, maar ook echt slechte. Stemrecht vanaf zestien jaar is geen goed idee, het niet splitsen van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde ook niet.

Maar laat ons het kind niet met het badwater weggoeien: de burger wordt in geen geval slechter van deze kieshervorming! De Senaat, zoals die uit de hervorming van 1993 (waar trouwens de toenmalige CVP, die nu het hardste brult, aan meewerkte) stamt, is gewoonweg een onding. In ons federale land is een niet-permanente vergadering beter. De kiesdrempel dan... Er wordt steeds meer gefulmineerd tegen de consensopolitiek die in België gevoerd wordt en noodzakelijk is. Wat zou het gevolg

zijn van provinciale kiesomschrijvingen, die voor de democratie een goede zaak zijn, met een procentuele verdeling? Veel grotere versnippering, meer kleine partijen en dus nog meer nood aan het verlaten van de eigen ideeën om tot een consensus te komen, maar dan zelfs met partijen die misschien nog geen 5% vertegenwoordigen! Bovendien tonen de vorige verkiezingen aan dat zelfs met een lagere kiesdrempel het voor kleine partijen niet eenvoudig is.

We moeten echter ook eerlijk zijn. De voordelen achter de idee van rechtstreekse verkiezing van de burgemeester zijn niet zo duidelijk. Persoonlijk schrikt een mogelijke *cohabitation*, bijvoorbeeld hier in Antwerpen, me af. En Brussel-Halle-Vilvoorde? Die eis is vele jaren en dus ook vele kieshervormingen oude... de (democratische) partij zonder zonden werpe de eerste steen.”

*Bart Laureys
Jong-VLD Beveren
student rechten*

Al wie niet weg is, is gezien

Ze werden eigenlijk wel een beetje uitgesloten, de 3 musketiers die elke speeltijd weer PPV'tje wilden spelen. Het feit dat je van kop tot teen in het helblauw gehuld moest zijn vooraleer je als klasgenootje kans maakte om mee te mogen spelen, verhielp niet veel aan hun isolement, integendeel. Er was zelfs sprake van een cordon toscanair, naar aanleiding van de pseudo-Toscaanse wachtwoorden die ze hanteerden.

Een ander uitgelezen medium om sociale relaties aan te knopen met klasgenootjes is het alom bekende poëziealbum. Soms is zelfs een portie medelijden voldoende om iemand zijn ding te laten doen in het kleuterlogboek. Dat was het geval bij Guyke. Als fervent coureur was hij, zoals elke woensdagmiddag, gaan fietsen en was erin geslaagd zijn smoelwerk tussen de spaken te draaien, met een blijvend letsel tot gevolg. Ook de andere kindjes waren zwaar aangedaan door de opgelopen verminkingen. Pas veel later zou de afgunst komen. Dat hij niet moest flossen en zij wel, dat hij zijn haar niet moest kammen en zij wel.

Guy tekende een vliegtuig met boordpersoneel van wie de kleding een *Strelling* was voor het oog. Wanneer hem gevraagd werd waarom hij zichzelf niet als piloot in de cockpit tekende, antwoordde hij kortaf: "Eerst kostelijke vliegreuven kloppen tot in het oneindige, om dan te belanden in een overheidsbedrijf, dat binnen afzienbare

tijd een dijk van een noodlanding zal moeten makken bij een piloot-pijnigende-privatisering". Guyke vond dat zijn tekeningen een statement moesten omvatten, bijvoorbeeld: iets waar de zakdoek België geen nood aan had.

Patje zorgde veeleer voor ironisch gegrint, omdat hij standaard een sprookje neerschreef waarin hij van start ging als Prins Patrick en eindigde als Patrick Dewael, Vlaamsch premier. In de ogen van de buitenwereld was hij dan ook voorbestemd om een communautair kwestieuze conferencier te worden ofwel om een ideologische idioot te blijven.

Het hardst waren de kindjes geweest voor Karel'tje. Om de één of andere reden mocht hij nooit iets schrijven in anderen's album. Om aan dit zeer te verhel-

pen en een soort ruilhandel op gang te brengen had zijn mama hem een *nieuwste versie* album gekocht, waarin je niet alleen geacht werd een kleine bijdrage te leveren, maar daarnaast jezelf ook te legitimeren met pasfoto en vingerafdruk. Een handtekening hadden de kindjes per slot van rekening nog niet om onder de formule "opgemaakt in eer en geweten" te zetten. Toen het album voor de eerste keer terugkwam, was de ontzuivering groot. Van "naam" tot "beroep ouders" was alles blanco gebleven. Er stond enkel een versje:

*Karel De Gucht, ge zijt een grote klucht,
ge verkoopt alleen liberale bucht,
niet moeilijk dat heel de klas zucht
wanneer Karel'tje zijn hartje lucht.*

Toen ze ook in het liefdesleven status

quo bleven bij Annemie Neyts, werd het de 3 musketiers duidelijk dat er iets fundamenteels moest veranderen. Van de kinderlijke PVV gingen ze over in de populaire VLD. Na een LDV (ludieke dioxine vertoning) werden ze ook écht DE partij *van den burger*, maar zelfs dit volstond niet. Daarom droegen ze de DVL-slogan (durf vrijblijvend lullen) hoog in het vaandel. Het einddoel is immers de eenpartijstaat. Kronkel als communicerende Slangen het centrum in, van voor naar achter, van links naar rechts, van boven naar onder, ...

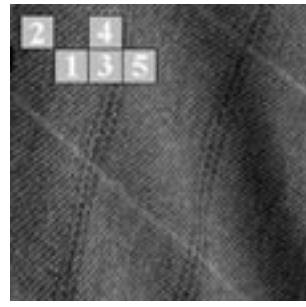
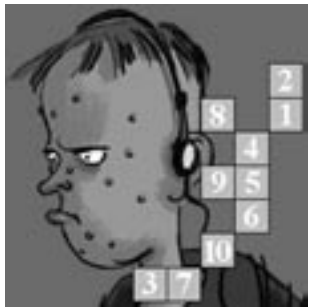
En loopt er al eens iets mis, dan schrijft men daar een boek over: cf. "Zwitserse chocolaat" van Guy Verhofstadt. En loopt er al eens iets mis met de presentatie van dat boek - komt er bijvoorbeeld een ongenode gast het boek besmeuren, dan nodigt men toch gewoon die criticaster uit, zodat het ten minste een VIP-genodigde is die het schrijfsel onderuit haalt.

Op de uitgestrekte liberale speelkoer kan dat toch? Daar schommelen Ward 'zijn hoofd lijkt wel op een luchtballon, ik wou dat ik er in prikken kon' Beysen en Vincent Van Quickenborne toch ook gezellig samen.

T(he)eddy

raad je plaatje puzzelplezier

mét prijzen

d-block
Transition Metals

6	7	8	9	10	11
VIIB	VIIIB	VIIIB	IB	IB	
24 Cr 51.996	25 Mn 54.938	26 Fe 55.847	?	28 Ni 58.69	29 Cu 63.546
42 Mo 95.94	43 Tc (98)	44 Ru 101.07	45 Rh 102.91	46 Pd 106.42	47 Ag 107.865
74 W 183.85	75 Re 186.21	76 Os 190.2	77 Ir 192.22	78 Pt 195.08	79 Au 196.967
106 Unh (262)	107 Uns (262)	108 Uno (263)	109 Une (265)	110 Uun (267)	111 Uuh (267)
Metals					

Hoe?

Elke van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past juist in het bijhorende puzzelstukje: vul het woord in, maar doe dit *volgens de cijfertjes!*

De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Ze vormen daarin een vraag, en het antwoord daarop zoeken wij. (U verwacht toch niet van ons dat we dat zélf gaan oplossen!)

Wedstrijd

Als u daarenboven niet wil dat al die moeite, want het is toch even prutsen en knoeien, voor niets is geweest, dan kan u altijd gebruik maken van het wedstrijdelement van deze pagina. Stuur uw antwoord door naar dwars@ua.ac.be, en als het juist is, komt het

in een pot terecht. Daaruit trekt een totaal onschuldige hand een winnaar.

Massa en macht

Vorig academiejaar ontvingen we verdacht veel oplossingen uit tweede kan natuurkunde. Niets houdt u (van onze kant) tegen om de puzzel in groep te kraken. U moet er wel zien uit te geraken wie er met de uiteindelijke prijs gaat lopen.

Prijzen!

Als prijs halen we deze keer onze bankkaart boven om als het ware cultureel en Antwerps geïnspireerde cheques en bonnen uit onze hoed en mouw te toveren. Voor meer dan 50 euro prijzen, wie had dat gedacht?

Winnaars vorige maand

Uit de juiste antwoorden op de vorige puzzel trokken we, volstrekt onschuldig, de volgende winnaars: Stefaan Vansteenkiste (geneeskunde), Steffen Berghman (rechten), Mark Dreesen (wiskunde).

Raf Bocklandt

Nvdr: Bezoek ook de quiz-site op de url:

<http://surf.to/kwis/>

Daar kan u quizjes oplossen en aanmaken. Amusement verzekerd tijdens springuren en andere doodse momenten.

Proms

7 november

Nieuwsgierig als ik was, ging ik niet enkel voor de goede sfeer onder het publiek of het rondspattende zweet van Jim Kerr. Nee, wat ik vooral wou zien, was de enorme schade die was toegebracht aan het dak van deze muziektempel tijdens die allesverwoestende storm. U weet wel, die ene nacht waarin heel Antwerpen op zijn kop was gewaaid. Als echte ramp-toerist hoopte ik een ware ravage te aanschouwen waar ik nog dagenlang van kon genieten. Groot, maar dan echt sportpaleisreusachtig, was mijn teleurstelling toen ik zag dat het 'gat' in het dak slechts een muggenbeet groot was. Je zag enkel nog een klein litteken van witte plankjes schitteren tegen de zwarte huid van het zaalgewelf. Nee, ik moest en zou mijn aandacht dan maar op iets veel aantrekkelijker richten ... en vond het gewenste slachtoffer in de o zo knappe, geniale, vertederende 22-jarige violist David Garrett. Alleen spijtig dat het gerucht de ronde gaat dat hij een 'romance' heeft met de jongste (50-jarige) van de Pointer Sisters...

(mb)

c u l t u u r s t r o o k j e s

Fink!

Recent speelde Dimitri Leue Het Paleis plat met Fink, een verrassende monoloog. Maar, het publiek deed moeilijk. Er werd namelijk ook gespeeld voor scholen... De gevolgen waren verschrikkelijk. Al bij het binnenkomen was het een rumoerige bedoening, om niet te spreken van het sst-concert net voor het begin. Tijdens de voorstelling werd er, zoals altijd bij Leue, wat afgelachen. Maar als er scholieren aanwezig zijn, betekent dit dat er op de meest verkeerde momenten een lachsalvo door de zaal gaat. Ook de acteur zelf vond dit vervelend en probeerde met psychologische oorlogsvoering, door te staren, rust te brengen. Hij vergat daarbij echter dat zoiets op tieners een omgekeerd effect heeft, met de gekende gevolgen... De rest van het publiek was kwaad omdat het niet had kunnen genieten van de voorstelling en Leue voelde zich niet helemaal tevreden over de repercussies van zijn toneelprestaties, maar de tieners, die waren blij. Ze hadden weer hun verzet gehad. Toneel is eigenlijk zo erg nog niet!

(bb)

een greep uit de studentenpers

Dwarse kijk van stad tot stad

In Leuven heeft men ook al wat opgevangen van de aanstaande verkiezingen: naast "blauwe maandagen" nu ook een "rode woensdag" met Steve Stunt (*Veto*) - Tevens in Leuven greep de dolamusante 24-urenloop plaats waar men zich naast lopen ook aan een zuip-, pijama-, knuffel-, friet-, olifanten-?, achteruitloop- en winkelkaruurtje mocht verwachten. Hopelijk kon Lowie er ook mee lachen - En wist U dat: VRT-nieuwscoryfee Stef Wauters nog als vetoreporter dienst heeft gedaan? Eerder iets voor de vrouwelijke lezers, niet? - Voor de mannen dan: Veto pakte ook uit met een pikantere bijdrage over de "beeps", of te farm mokkes, op affiches voor TD's. Enkele Leuvense studentes lieten weten dat ze zich daardoor "als vrouw niet geraakt voelen". Gelukkig maar!

Uit Gent dan: *Schamper* meldt dat enkele knappe koppen van hun unief een multimediatepresentatie hebben gemaakt van Het Lam Gods en, jawel, alle panelen hangen eraan. Zal deze "flashy digitale" nostalgie de kunstliefhebber kunnen bekoren? - Opgravers dolven onder de Gentse Faculteit Letteren en Wijsbegeerte een heus Gallo-Romeins bordeel op. Ik vraag me wel af op welk voorgenoemd bouwsel de spreuk "locus turpis et damnatus" (schandelijke en vervloekte plek) nu juist op slaat?

(tov)

foto Veto

Ons redactielokaal Een plek zonder de zon

Al zeven jaar wachten we erop. Zeven jaar lang werd de onafhankelijke Antwerpse studentenpers een eigen heem ontzegd. Uw studentenlijfblad *dwars* verlangt al sinds haar oprichting vorig jaar naar een redactielokaal. Voorganger *De Gans* was op de UIA gebonden aan de diensturen om aan een computer te geraken. Om zeven uur in de avond wordt een doorsnee studentenreporter pas wakker: ideale werkomstandigheden kon men dat dus bezwaarlijk noemen. We deden dat dan ook niet. We hoopten wel op die dynamische en creatieve werkomgeving, waar bruisende gedachten zich meester van u maken... een redactielokaal.

Wat meer is,... we kunnen het ook nog niet bepaald bruikbaar bestempelen. We hebben al drie maanden de sleutel, maar nog steeds geen elektriciteit, water en gas. In deze periode van koude en lange nachten is comfort ver zoek. Stroom voor onze computer trouwens ook. Deze minieme tegenslagen weerhouden een wervelende redactie er echter niet van om de muren al een eerste beurt te geven. Licht en water kwamen trouwens van de onderburen, moest u geneigd zijn een opmerkelijke noot te plaatsen bij de centrale foto.

(ja)
foto's Kelly Dorekens

Begin dit academiejaar kwam het verlossende woord. Boven het UA-rectoraat in de Lange Nieuwstraat, de voormalige thuisbasis van Meubelen Van Treeck, stond al een tijdje een appartementje te verkrotten.

Eddy Smedts van de Technische Dienst vertelt: *"Van Treeck was voor Antwerpenaren de alom bekende "chiquere" meubelzaak die jarenlang in het gebouw hun showroom, herstellingsplaats en verkoop hadden. Naargelang het gebouw de laatste jaren meer in verval geraakte, verdween ook een beetje het cachet chique."*

We geven de heer Smedts meer dan gelijk: verfijnd kunnen we ons lokaal niet noemen.

